

Napjaim hordaléka!

Valahogyan mostanában nem sok szót ejtünk a munkáról, a jól végzett munka örömről. Lehet, hogy az öröm forrásának, vagyis a jó közérzetnek mégis van valami köze a munkához. Ha ez utóbiból egyre kevesebbet tudunk adni, mintha az arcok is mosolytalanabbá válnának.

Egyik munkatársam – talán egy életre megharagudott rám, amikor azt találtam neki mondanivalót, ne foglalkozzon csúszos fájdalommal. Túrje türelemmel és dobja el messze a gyógyszereit. Ás-son, dolgozzon, mozgassa az ízületeit, hiszen a régi öregek is ezt tették, egy élet fáradalmaival a testükben. Gyógyszer nem volt, nem tudták volna megfizetni, éltek a bajukkal nagy türelmességgel – többségük hosszú életet.

Kis telkem szomszédságában egy olyan parasztembernek van a pincéje, aki a munka megszálltja. Traktorával járja a hegyoldalakat és mire felbredek hétfői reggeleken, ő már egy-két lajt permetezőszert szétszórt a lugások között. Most még egy tekintélyes szőlőterületet is visszakapott, és csak azt sajnálja, hogy nem húsz évvel fiatalabb. De ugyanolyan megszállottsággal dolgozott még nemrég a közönsben is. A munka, a tenniakarás vágya ami hajtja, élteti. Irigylésre méltó ahogyan közel a 70-hez minket „tinédzser” szomszédait megszégyenítő módon dolgozik. Pihenni akkor van ideje, ha vasárnap ébredésükkor összehív bennünket „emelni kellene” jelszóra egy kis „kóstolóra”. Isten tartsa meg a munkabírását, nemkülönben évek óta tartó jó szokását is, szomszédokat összefogó vendégszeretetét.

Egy dolgozónk, akit 30 éve ismerem, a bánya kocsisaként ment nyugdíjba. Büszkén mondta a minap, amikor megjegyeztem neki, hogy az idő vasfoga semmit nem alakított rajta. „Nézzen rám mérnök úr, 75 éves vagyok és még mennyit kell dolgoznom.” Van most is két lova – már a sajátja – s kapott, vett ki újra néhány hold földet. Kértem tőle, azt ki munkálja? Hát én, mérnök úr, ki más. S talán kevesen hiszik, soha nem szólított másként, akkor sem, amikor egyéb titulus volt divatban.

Ezért nem szeretem én, ha a statisztikákat hallom, hogy ennyi meg ennyi a munkanélküli. A munkával együtt mintha az élet

savát-borsát vennék el az emberektől, a „legjobb gyógyszert”, amely nemcsak az ízületeket mozgatja meg, hanem a lélek harmóniáját is megteremti. Észre kell venni, ha elfogulatlanok akarunk lenni, hogy vannak, akik a maguk módján segítenének, vagy úgy gondolják, segítenek is. Hallom, hogy Székesfehérvárott a nyugdíjasoknak a pék olcsóbban adja a kenyert. Ha nála vásárolnak elengedi a szállítási költséget. Elismerem, tiszteletet érdemlő cselekedet. Követhetné példáját a fehérvári húsüzem, a tejüzem is. Csak mire mindezeket a nyugdíjas végigjárja, betérhetne hazafelé jövet a gyógyszertárba is, ahol a megtakarítását odaadhatja az egyre dráguló gyógyszereikért. Gyanítom, hogy a pékmeszter nem gondolta végig jó cselekedetének következményét. Ha megteszi, félő azt mondja majd, bolond leszek én a patikákat gazdagítani. És még igaza is lenne.

Nemrég a fiatalabb generációhoz tartozókkal beszélgettem, akik szorgalmukkal, tehetségükkel meghatározó helyet vívtak ki

Ajka közéletében. Szó szót követett, mire az egyikük teljes őszinteséggel, meggyőződéssel mondta, hogy a szülei is arról beszélgettek a minap, hogy Önök a vesztes generáció. Így summázva a 60-as éveikben járók „életművét”, még nem hallottam, hogy valaki is ekként minősítette volna. Vesztes nemzetéről már hallottam – azok is mi vagyunk. Ha jól tudom, az 1946-ban megkötött párizsi békeszerződésnél a nagyhatalmak előtt csak egy vesztes nemzet képviselője írhatott alá. A mi országunk külügyminisztere, Gyöngyösi János, mert más, háborút vesztett nemzetnek nem volt törvényes kormányja. A románok, olaszok, csehek időben kiugrottak, vagy fellázdáltak, mint az utóbbiak az utolsó napokban, tehát a győztesek között volt a helyük, a németeknek, osztrákoknak nem volt kormányuk, így képviselőjük sem aki aláírja, a többiek meg eleve a győztesek között voltak. Ha másként fogalmaznék, azt mondanám, a győztes hatalmak hivatalosan csak feltették ülhetek tort, és üríthették pezsgős poharaikat a békétárgyalás aláírásakor.

S hogy vesztes generáció tagja lennék-e, azon magam is morfondírozom azóta. Valamit csak hagyunk hátra, amiből az utá-

nunk következők egy része a nyertes generációnak mondhatja magát. Egyébként is, az emberi élet oly rövid, és ebbe belefért egy világháború megélése gyerekfejjel, egy ország építése a romokból, egy Európának, a világnak más irányt adó 56-os eseményesorozat, az újrakezdés öröme, majd megélni, hogy mindazt, amit építettünk, azt mondják rá az új társadalom építőmesterei, nem egészen jól van, kezdjük újra az alapoknál. Mi ez, ha nem nyereség. Az emberi társadalom változásának egy generáció életébe sűrítve látni mindazt, ami elosztva több generációnak is elég lenne. E gyors változások megélését, benne az emberek helytállásának a legváltozatosabb módját nevezem a magam, a magunk számára nyereségnek. Hogy közben a lebontott téglákból ma újra lehet építkezni, az nem az anyag rossz minőségére utal, hanem az ízlés változott meg időközben. Hála Istennek, erre is van erőnk, ezt is megtehetjük, s még ez is belefér a mi generációnk életébe, hogy szemlélőként megnézzük, milyen lesz. Erre szokták mondani, csinálják utánunk a fiatalok. Csak ne annyi buktatóval, mint ami a mi utunkban elének került.

K. K.

Nyugdíjas kirándulás

AJKA

1995. június 12-én megtörtént a részvénytársaság Ajkai Erőmű nyugdíjasainak hagyományos kirándulása: Ajka-Sárvár-Ajka útvonalon. Nyugdíjasaink reggel 7 órakor gyülekeztek a Hőerőmű Művelődési Ház előtt. Az időjárás induláskor nem volt kedvező, mert borongós esős idővel indult ez a nap. A megjelent kirándulók jó hangulatát nem zavarta meg a rossz idő. A végleges létszám egyeztetése után 80 fővel elindultunk. Első pihenőnk a Somlóhegy lábánál, a Hegykapu vendéglőben volt, ahol egy kávéra hívtuk meg nyugdíjasainkat. A félórás pihenő után folytattuk utunkat Sárvárra. Megérkezésünkkor az időjárás is kedvezőre fordult. A termálfürdőben közel három órát töltötték el nyugdíjasaink. A jó, kiadós fürdés után sétára invitáltuk őket Sárvár központjába. A séta után indultunk hazafelé és szintén a Hegykapu vendéglőben estebéddel fogadtuk a kirándulókat. Ezután borkóstoló és jó hangulatú zene fokozta a jókedvet.

A termálvíz hatása és a zene minden résztvevőt táncra invitált. A felfokozott hangulatot, jókedvet – a kirándulók bánatára – 18

órákor be kellett fejezni a hazaindulás miatt. Hétórakor a jókedvű társaság megérkezett Ajkára.

Reméljük, hogy a rövid kirándulás kellemes kikapcsolódást nyújtott nyugdíjasaink részére.

Kápliné

INOTA

A Bakonyi Erőmű Rt. az Inotai Hőerőmű nyugdíjasainak 1995. június 15–16-án kirándulást szervezett a komáromi gyógyfürdőbe. A kiránduláson 132 fő vett részt.

Szinte minden résztvevő igénybe vette a reumatikus megbetegedésekre gyógyítóan ható melegvizet.

A délelőtti órákban a szakszervezet kedveskedett egy kis itallal, kávéval és finom friss pogácsával.

A fürdés után megvendégeltük őket egy nagyon finom kiadós ebéddel, és ezt követte az étterem teraszán jó hideg ital fogyasztása mellett egy kis meghitt beszélgetés.

A nyugdíjasok megelégedésüket és köszönetüket fejezték ki a Bakonyi Erőmű Rt. és a szakszervezet felé e szép napért.

Tolnérné